

LEDER Mange religioner - men samme mål ...

Den evige tro

Hvis enhver var salig i sin tro og lod enhver anden være salig i sin, ville verden være nærmest guddommelig.

Men det er en gammel nyhed, at det er verden langt fra. Så langt bagud, som historien er kendt, har der næppe været en eneste krig, hvor samtlige hære ikke har haft Gud på deres side, uanset hvordan hans navn blev stavet.

Der er blevet slaget så mange mennesker i Guds navn, at det vel retteligt tanger gudsbespottelse. Og i den forstand er nutidens islamistiske terrorisme "bare" en variant, som først nu for alvor får vestlig bevågenhed, fordi den også slår ned i Europa og USA.

Bibelens beretning om Jesu korsfæstelse langfredag og genopstandelsen i dag, påskedag, er et væsentligt kapitel i den gamle historie. Han blev korsfæstet, fordi jøderne frygtede den kristendom, som der endnu ikke var et navn for.

I dag er der 2,2 milliarder kristne, 1,6 mia. muslimer, 1,1 mia. ikke-troende, en milliard hinduer, 16 millioner jøder ifølge religion.dk - plus allehånde varianter af tro eller ikke-tro.

Kristendommen er indskrevet i grundloven, Danmarks demokratiske dåbsattest, og 65 procent af befolkningen opfatter ifølge en YouGov-undersøgelse for Kristeligt Dagblad Lørdag Danmark som et kristent land. Det afviser 22 procent, mens 12 procent svarer "ved ikke".

Uanset, at hver femte altså mener noget andet, er kristendommen en del af det danske samfunds dna, ligesom jødedommen i Israel og islam i Indonesien. Fællesnævneren er trods alt, at alle er salige i deres tro, fordi budskabet er det samme: troen på en kraft, der er større end mennesket. Men den perverterede udgave - og enhver religion har eller har haft sin - er fanatismen, der stempler alle andre som vantro og legitimerer deres egen "ret" til hellig krig.

Påskens budskab er vel, at død bliver til liv igen. Men der er også et liv før døden, og hvis enhver ville tro lige så stærkt på enhver andens ret til at leve dét liv og til den evige tro på et evigt liv, ville verden være næsten guddommelig, fordi det aldrig har været og aldrig kan blive menneskets "ret" af fælde Guds dom ...

Hykleriske statsledere

Af Bjarne HoumannSpringbakken 41, Ferslev.
9230 Svenstrup
bhmann@home1.gvdnet.dk

FLYGTNINGE/TERROR: Nu ramte terroren igen Europa. Sikke et postyr efterfølgende. Lad det stå helt klart: At dræbe og lemlæste uskyldige mennesker er også afskyeligt, forfærdeligt, skrækkeligt osv.

Det samme sker desværre om ikke dagligt, også ofte i Irak, Afghanistan, Libanon, Tyrkiet, Israel og ikke

» Det er lidt hyklerisk, når europæiske ledere står frem og er åh så rørte.

mindst Syrien. Mange steder selvmordsbomber på f. eks. markedspladser med op til hundrede sårede og dræbte.

Derfor er det lidt hyklerisk, når europæiske ledere står frem og er åh så rørte, når nu det rammer vores del

af verden. Den samme reaktion er der ikke, når f. eks. Bashar Al Assad bomber sin egen befolkning, eller hundreder bliver dræbt og sårede i den del af verden af terrorisme.

Nej, når de uskyldige civile flygter fra dette helvede, bliver de mødt af alle mulige forhindrede, så de netop ikke kommer til vores del af verden.

Ja, som nogle tror: Moral er godt, men dobbeltmoral er dobbelt så godt!

Handling mangler

Af Carl Frede HaugaardDanmarksgade 24,
9900 Frederikshavn
carlfredehaugaard@gmail.com

TERROR: NORDJYSKE havde (24.3.) en analyse efter terrorhandlingen i Bruxelles, der bærer præg af overbærenhed: "Hør nu her, kære læsere, egentlig skal I kigge indad, for det er i grunden vores egen skyld, at vi har de der terrorister rendende rundt blandt os".

Der lægges op til mere venligboer-indsats, for så skal det nok gå alt sammen, er tonen.

Og samme dag har en journalist, Jesper Petersen, i samme avis et indlæg: "Stil krigsforbrydere for en domstol", hvor temaet er nogenlunde det samme.

Det er altså ikke nok, som mange udtrykker det, at sige, "Europa vil ikke overgive sig til terror", Det er blot ord.

Handling mangler.

Herhjemme er vi ilde stedt. Vi har ingen mulighed for at dæmme op for lignende terror som dem i Paris og Bruxelles.

Vi har ikke mere et politi, der kan agere sammen med andre landes politi i centrum af forberedelserne til terrorhandlinger.

Et flertal af danskerne sagde i december i fjor nej til dette!

SØNDAG 27. MARTS 2016

Kronik

Kære Anker Jørgensen -

STATSMINISTER: Kære Anker - et sidste farvel ...

Budskabet om din død har ramt landet næsten som en tsunami og fejlet al politisk ævl og kævl til side for en kort stund.

Tilbage står mindet om en politisk hædersmand, der livet igennem var trofast mod sin ungdoms idealer med ægte følelser for de svageste i samfundet.

Vajsenhusbarnet, der arbejdede sig op til samfundets top fra den fattige barndom som forældreløs på Christianshavn, hvor fire lejligheder deltes om en rusten køkkenvask på gangen og lokum i gården. Folkets mand på tinge, der uden at lefle forenede sit politiske virke med mod, integritet og anstændighed.

Med ægte hjertevarme kom du på fornavn med nationen. Du var arbejdsmand med jord under neglene, et fast håndtryk og på bajer med bumsen. Selv som gammel og krumbøjjet kom du stadig i dit gamle arbejderkvarter i Sydhavnen, snakkede med gutterne på hjørnet og nød din kaffe og æblekage i pavillonen på Mozarts Plads. Som én af gutterne sagde til forfatteren Olav Hergel: "Vi elsker Anker. Vi elsker alle sammen Anker. De andre nikker."

Men du var også statsmanden, der færdedes hjemmevant på de bonede gulve ved internationale topmøder ude i verden. På hat med de store til nytårskur og gallamiddag på Amalienborg med de imponerende spejlvægge og smukke lysekroner.

Der var god kemi mellem dig og den unge dronning Margrethe, der beskrev dig "sådan ligeud ad landevejen ... Krag havde set mig som fummelfingret teenager. Det gjorde Anker Jørgensen ikke."

Mere end noget andet elskede du dog de gyldne stunder, når du kom hjem til Ingse, din elskede livsledsager gennem fem årtier.

Da du mistede hende i 1997, fortalte du ved begravelsen om jeres liv sammen: "Vi har fulgt hinanden. Vi var fælles om et helt langt liv. Ingrid var min elskede. En digter har engang sagt: Du skal elske mig på ny, på ny. Sådan havde vi det. Hun var også min bedste kammerat. Farvel, kære Ingse."

I boede i alle årene med de fire unger på Borgbjergvej i lejligheden på tredje sal og sagde nej til al prunk og luksus på Marienborg ved Bagsværd Sø. Som du forklarede: "Jeg kunne sgu aldrig finde oplukkeren i det store hus."

Da alderen indhentede dig, og

Tilbage står mindet om en politisk hædersmand, der livet igennem var trofast mod sin ungdoms idealer, skriver

LOUIS BÜLOW

Vær med i debatten

Adressen er: debat@nordjyske.dk

Læserbreve må være på højst 300 ord (ca. 1800 tegn).

Bidrag til **Kort sagt** må være på højst 50 ord (ca. 300 tegn).

Indlæg til **Synspunkt** må være på højst 650 ord (ca. 3700 tegn).

Husk tydeligt at angive navn og adresse.

Husk at medsende portrætfoto. Indlæg må ikke være sendt til

andre aviser/medier.

Anonyme henvendelser afvises.

Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere/forkorte i indlæg og har ikke noget ansvar for tilsendt materiale.

» Formålet med kommunale støttekroner er ikke at støtte eksempelvis Grimhøjmoskeens prædikanter.

CARL HOLST, kirkeordfører (V), i Kristeligt Dagblad

JULIUS

Dansk cirkus er i krise.

En kæmpe gået bort

Af Rasmus Prehn

folketingsmedlem (S),
Peder Pårs Vej 10, 9000 Aalborg

ANKER: Selvom Ankers død umuligt kunne komme som en overraskelse, blev jeg utroligt trist og tung om hjertet, da telegrammet, om at hele Danmarks Anker var gået bort, tikkede ind på min telefon. Anker var min barndoms statsminister. Anker var hele Danmarks bedste kammerat. Han holdt med os, og vi holdt med ham. Men i eliten kunne mange ikke lide ham. Det virkede provokerede på dem, at han lyttede til almindelige mennesker og brugte tid på at genfortælle deres historier og ligefrem ville tage højde for deres situation i sin politik. "Hver gang, vi lige er ved at lande et politisk resultat, så har Anker mødt en eller anden gammel kælling i Herning, og så må vi starte forfra," sagde én f.eks. om at forhandle med Anker.

At Anker ingen formel uddannelse havde udover 7. klasse, at han ikke talte lige-

så godt engelsk, som mange troede de selv gjorde, og at han ikke skar tilstrækkeligt ind til benet rent økonomisk og slet og ret nægtede at føre en kynisk og asocial politik, er han blevet kritiseret utroligt meget for. Men for mig at se er sandheden, at Anker bedre end nogen anden formåede at holde sammen på Danmark – og Socialdemokratiet – i en uhyre vanskelig tid med hele to oliekriser, et jordskredsvalg, Fremskridtspartiets fremkomst med skattenægterbevægelse og fremmedhad samt voldsom arbejdsløshed, depression og krise.

Selv om det hed sig, at Danmark økonomisk set var på vej mod afgrunden, så undgik vi den takket være Anker. Han strammede den økonomiske politik, indfrøs dyrtidsportionerne i ATP og senere i Lønmodtagernes Dyrtidsfond for at dæmpe købekraften, rettede op på betalingsbalancen og var med til at lægge en dæmper på inflationen. Anker indførte i 1979 sammen

med arbejdsminister Svend Auken efterlønnen, der sikrede en god og ordentlig seniortilværelse for mange nedslidte arbejdere samt ikke mindst flere job til de alt for mange unge arbejdsløse, der var den gang.

Også kampen mod Glistrup tog Anker op. Han fik nedkæmpet skattenægterbevægelsen og fremmedhadet, og han sikrede Socialdemokratiet et af de allerbedste valg i 1979. På energiområdet var Anker også med til at grundlægge den politik, Danmark er verdenskendt og misundt for i dag. De første skridt imod større uafhængighed af de olieproducerende lande blev taget med ham i form af selvforsyning med naturgas, vindmøller og meget mere.

Anker var for mig at se en stærk politisk leder med flotte og stærke resultater. Derudover var han tillidsmand og kammerat for hele sit folk. Indbegrebet af solidaritet, sammenhold og folkelighed.

Æret være Ankers minde!

et sidste farvel

bentøjet ikke kunne mere, måtte du efter 50 år sige endegyldigt farvel til din elskede lejlighed. Som den første forhenværende statsminister nogensinde fravalgte du mere mondæne løsninger for at flytte ind på et offentligt plejehjem i sit gamle arbejderkvarter.

Under tyskernes besættelse var du én af dem, der gik forrest i kampen mod Gestapo som 21-årig leder af en større modstandsgruppe i hovedstaden. En af modstandskampens sande helte.

Som landets statsminister igennem næsten 10 år måtte du i halvfjerdserne arbejde under vanskelige parlamentariske forhold med nye strømninger i vælgerhavet og en populistisk Mogens Glistrup på sidelinjen. Men du fik gennemført store reformer som efterlønsordningen, garanti-lønnen, Lønmodtagernes Dyrtidsfond og en omfattende socialreform med Bistandsloven som vigtigste element. Også et endegyldigt nej til atomkraft blev det til.

Nytårsdag 1977, hvor danskerne stod midt i den værste økonomiske krise siden 1930'erne, talte du som landets førstemand i aftenens nytårstale for solidaritet og fællesskab. Du citerede Kim Larsens tekst "det er en kold tid, som vi le-

ver i / alle går rundt og fryser", og advarede om krisens kulde mellem mennesker og den truede velfærd: " - netop når blæsten er koldest, og når det trækker op til storm, ja så fjerner man ikke digerne. De digere, som betyder, at vi beskytter vort land og dets befolkning."

Dét med solidariteten fulgte du op på i et interview med Ninka med denne opfordring: "Vi må lægge noget andet og bredere i begrebet solidaritet. Vi må være eksponenter for menneskelighed på alle områder. Eller lad mig flippe helt ud og sige: kærlighed."

Du kom tæt på afdøde skibsreder Mærsk Mc-Kinney Møller i slutningen af halvfjerdserne. Der var en verden til forskel på jeres baggrund, men begge kom i hver især til at sætte jeres præg på danskeres hverdagsliv og samfundets udvikling.

Skæbnen ville, at I to: faderens søn, den stenrige skibsreder, og den faderløse, arbejdsmanden fra Sydhavnen, tørnede sammen i Statsministeriet, hvor du krævede olie- og gaskoncessionsaftalen med A.P. Møller genforhandlet under indtryk af 1970'ernes oliekrise.

Du erindrede senere: "Andre bad

om et møde med mig i Statsministeriet men Mc-Kinney Møller anmeldte sin ankomst." Tønen var hård og uforsonlig. Du truede med direkte ekspropriation, mens Mc-Kinney Møller raslede med tanker om at flytte rederiet til udlandet.

Efter dramatiske forhandlinger lykkedes det dig at få A.P. Møller til at sætte mere gang i produktionen af nordsøolien og samtidig sikre staten større indtægter og mere kontrol med olie- og gasudvindingen til gavn for samfundøkonomien.

Mange mennesker - høj og lav kan fortælle om deres oplevelser med dig.

I halvfjerdserne tumlede et ungt japanskturistpar forelsket rundt ved Christiansborg med deres kamera i forgæves forsøg på at nå tilbage foran linsen og kysse hinanden, inden selvudløseren gik i gang.

Du kom tilfældigt forbi, stoppede op og tilbød at agere fotograf. Du ønskede fortsat rigtig god tur, og hvis de fik brug for hjælp, måtte de endelig ringe til dig. Værsgo, her var dit visitkort. Som din sekretær senere skrev: "Jeg ville gerne have været inde i deres hoveder, når det gik op for det forelskede par, at det var landets statsmini-

ster, der var fotografen ... Typisk Anker, ægte ligetil."

Pressefotografen Mogens Ladegaard var med, da du som statsminister engang besøgte Grønland. En dreng kastede et æg efter dig, og en betjent handlede resolut og greb hårdt fat i drengen. Men det kunne du slet ikke have, og det hele endte med, at du - landets førstemand - nærmest undskyldte, at du kom til at stå i vejen for ægget.

Taxachaufføren Herman så dig tilfældigt i S-toget på vej hjem til Borgbjergvej. En ung pige havde ikke kunnet klippe på Dybbølsbro og Sydhavnen, og din endestation var næste gang. Men stod du af? Med Hermans ord: "Nix, han holdt togdøren, så pigen kunne komme ud og få klippet, kørte videre til Sjælør og tog såmænd bare toget overfor et stop tilbage igen."

Journalisten Andrea fra Vesterbro løb for nogle år siden tilfældigt ind i dig ved Thai Take Away'en på Værnedamsvej og mindedes sin barndom i halvfjerdserne: "Min far har fortalt, at jeg som lille var med ham nede og stemme til et folketingsvalg, og ikke så snart var vi trådt ind i gymnastiksalen på Skansevejens Skole, før jeg stolt proklamerede »Vi stemmer på Anker!« Og det gjorde vi."

Michael fra Amager oplevede alderdommens skrøbelighed og en usvækket livskraft, da han engang mødte dig i S-toget på vej mod København, og du satte sig ved siden af ham: "Jeg blev først lidt paf. Det her er sgu en af de helt store kanoner, tænkte jeg. Den sidste politiker af sin slags, en af dem der aldrig fik en højere universitetseksamen og alligevel nåede helt derop, hvor man ikke kan nå længere ... Vi sludrede løst og fast om politik i de 10 minutter det tog inden toget holdt ved spor 9.

Jeg kiggede efter ham, da han gik hen af perronen. Han så gammel ud, gik med stok og havde bøjet ryg. Sådan virkede han ellers ikke på mig inde i kupeen. Der havde hans øjne lyst og hans stemme glødet, da vi talte om krigen i Irak og den borgerlige regerings snævre flertal for at gå med i den ... Hold ud, du gamle, tænkte jeg."

Kære Anker, længe holdt du ved, men nu kan danskerne slippe din hånd og vinke vemodigt farvel med en sidste tak ..."

Anker Jørgensen døde søndag 20. marts og bliver bisat fra Grundtvigskirken på Bispebjerg lørdag 2. april.